

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джаклін Вілсон

Моя мама Трейсі Бікер

Переклад
Володимира Чернишенка

Ілюстрації
Ганни Осадко

 БОГДАН

Серію «Дівчатка Джаклін» засновано 2010 року.

JACQUELINE WILSON
MY MUM TRACY BEAKER
Copyright © Jacqueline Wilson, 2018

Це видання публікується за згодою з David Higham Associates Ltd та The Van Lear Agency.

Трейсі Бікер та її донька Джес — чудова команда.
Джес щиро вважає Трейсі найкращою мамою у світі,
дарма що іноді вона свариться з її вчителями.
Трейсі любить клеїти дурня, але водночас вона —
турботлива матір, яка щосили намагається дати
своїй доньці все те, чого їй самій колись бракувало.
І байдуже, що їхня квартира поросла пліснявою —
для Джес це мила серцю домівка...
Аж ось на сцені з'являється багатій і шкільний приятель
Трейсі — Шон Годфрі, який готовий втілити в життя
усі її дитячі мрії! Чи стане Трейсі від цього
щасливішою і що про це думає Джес
дізнайтеся на сторінках книжки!
«Моя мама Трейсі Бікер» — нова фантастична історія,
яка повертає читачам улюблених героїв.
І як у старі добрі часи, вона рясно проілюстрована
художницею Ганною Осадко.

*Охороняється законом про авторське право. Жодна частина цього видання
не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

*Для Ніка Шеррата,
найкращого в світі ілюстратора
і найкращого друга*

Найперший

Чи знаєте ви мою маму — Трейсі Бікер? Знали би, якби жили у вежі Мальборо¹. Увесь Графський кут її знає. І у крамницях, і на ринку, і в бібліотеці, і на секонді, і в кіоску «Кури-гриль». Навіть у моїй школі знають.

Коли ми тільки переїхали, я помилково назвала наш мікрорайон вежею *Мармуро*. Мама аж покотилася зі сміху.

— Ти так кажеш, ніби це палац якийсь! — пирхнула вона, похлинувшись шипучкою. — Якби ж то!

Будинки тут зі звичайної цегли, а не з мармуру, а по низу стіни розписані графіті й дуже поганими словами. Всі кажуть, що Графський кут — це одне велике звалище. Наш будинок по-топає у смітті, хлопчаки час від часу підпалюють сміттеві баки, та це не допомагає. Але байдуже, тут — наша найперша справжня домівка на двох.

¹ Вежа Мальборо (а згодом і Вежа Девоншир) — соціальні багатоповерхівки з дешевими помешканнями, де живуть малозабезпечені родини, якими опікується соціальна служба.

Тільки я і мама. Досі ми жили з Кам, але там ще мешкало багато старших дівчат і було затісно. Кам — прийомна матір. Вона про усіх дбає. Вона і про нас дбала, та мама вирішила, що нам удвох треба мати власний дім.

І нехай вежа Мальборо зовні схожа на сміттярку, всередині, у квартирі, ми все облаштували як слід. Мама пофарбувала стіни вітальні у червоне, щоби було затишно, і купила червоний диван з червоними подушками. Вона сідає з одного боку, я — з другого. А іноді я викладаю ноги мамі на коліна, і вона мене лоскоче.

У нас є телевізор і книжкова шафа, бо ми обидві любимо читати, а на одній зі стін у нас картина матері з дочкою. Ми її надибали на гаражному розпродажі лише за кілька фунтів, і нам обом вона одразу ж сподобалася. Її намалювала у вісімнадцятому столітті французька художниця — від цього картина для нас ще особливіша! І мама, і дочка на ній чорняві та кучеряві, як ми.

У нас багато різних милих речей із розпродажу. На підвіконні походжають мама-собака і цуценя, на журнальному столику вишикувалися балакучі китаянки з повітряними кульками. Іноді ми граємося, що вони виспівують пісень із «Мері Поппінс». На стіні летять три гіпсові качки, у клітці сидить іграшковий папуга, а на телеку цілуються дзьобиками пташечки.

Кухня у нас жовта, у ній сонячно, навіть коли надворі негода. Тут на підвіконні — рядочок кухликів зі смішними мармизами. Ми їх купили задешево, бо всі вони чи то тріснуті, чи то пощерблені, а кілька навіть без вушок. У одному ми тримаємо виделки, у другому — ложки, а у третьому — ножі. Влітку я збирала букетики ромашок і кульбаб й ставила їх у кухлик з жіночим обличчям. Узимку там красуються штучні нарциси. На буфеті малесенькі іграшкові ведмедики зібралися на пікнік довкола великої банки з медом, а гладкий ведмідь-коала висить на ручці холодильника.

Ванна у нас зелена. Раніше я годинами гралася там у русалок зі своїми ляльками. Обгортала їхні ноги фольгою, щоби скидалось на русалчині хвости. І ще у мене власна кімната —

маленька, наче шафа, зате небесно-блакитна. У ній — поклади моїх старих іграшок і ведмедиків-обіймасиків. Мамі чудово вдається вигравати таких на ярмарках. Кам каже, що я розбещена. Я з нею згодна, і мені це до душі.

Але я не завжди сплю у себе. Якщо мене щось турбує, я йду в ліжко до мами. Беру з собою Гавчика. Це моя улюблена м'яка іграшка. Він зараз трохи пошарпаний, майже не схожий на пса, та все ж для мене він особливий. Нам у Графському куті не дозволяють заводити собак — от халепа!

Коли Кам удочерила мою маму, то моя ще мала мама пофарбувала свою кімнату на чорно, щоби було схоже на печеру з кажанами. Вона тоді взагалі трохи химерно поводитася. І я дуже рада, що тепер її кімната бузкового кольору. Вона частенько палить там бузкові ароматичні свічки, тож пахне там, як під кущем бузку. У неї ліжко більше, ніж у мене, ще й укрите прегарним білим мереживним укривалом — у ньому такі дірочки-дірочки, які складаються у квіти.

Отож, самі бачите: наша квартира — як маленький палац. Жаль, що у ній так вогко. Мама силу-силенну разів ходила в ЖЕК, але вони так нічого і не зробили. Їй доводиться самій постійно підмазувати стіни, щоби приховати все нові й нові темні плями. А вікна весь час ніби пітніють. Мама призначила мене мисливцем

за вологою, тож я щоранку обходжу квартиру з ганчіркою і витираю всі підвіконня і одвірки. Якщо цього не робити, вони пліснявіють. А ще доводиться обтирати кожну лапку порцелянових песиків — а це не швидко робиться! Зате ми на чотирнадцятому поверсі, а звідси — чудовий краєвид. Ми навіть любимо уявляти, ніби ми — чайки, ширяємо в небі... Ми махаємо руками, наче крилами, і кигичимо по-мартинячому.

Одного разу ми навіть бачили далеко внизу Бугая. І він не був великим і страшним, радше маленьким і смішним.

— ОК, маленький мартинчику, кидаймось на нього! — скомандувала мама.

Насправді ми ні на кого не кинулись, тільки уявили, але було класно. Нам у вежі Мальборо подобається. Як я уже казала, тут нас усі знають. Тобто — знають мою маму, а отже, і мене теж. Я дуже на неї схожа (коли не зважати на окуляри) — маленька, темноока, з кучмою неслухняного кучерявого волосся. Ось тільки моя мама галаслива і запальна, нічого на світі не боїться. Я ж тихенька і сторожка.

— Ти — дівчинка на мільйон, — любить приказувати мама. — *Моя маленька.*

Так мене і називають. Мала Трейсі Бікер. Мало хто пам'ятає, як мене звать. А я — Джес. Джесіка Проліска Каміла Бікер. Джесіка — бо мамі подобається це ім'я. Проліска — бо так

звали улюблену мамину ляльку, коли вона була малою. Каміла — бо так звуть мою прийомну бабусю — Кам, а вона така чудова! Ну і Бікер, бо це прізвище моєї мами.

Я не часто бачу свого тата, але він також належить до числа тих, хто знає Трейсі Бікер. Де би не бувала моя мама, її всюди запам'ятовують — і там, де вона жила до мого народження, і там, де працювала, і у всіх її колишніх сиротинцях. Мама була у дитячому будинку, доки Кам її не вдовочила. Здається, про неї навіть була телепередача, так що моя мама навіть трошки знаменита!

А мамин хлопець знаменитий не трошки, а сильно. Тобто, якщо ви цікавитесь футболом. Звуть його Шон Годфрі — ну як, щось тенькнуло? Невже не пригадуєте — такий накачаний дядько з крутою зачіскою у стильному костюмі? Грав у Прем'єр-лізі. Був там зіркою. Люди й досі озираються, коли він іде вулицею. Кричать услід: «Агов, Шоне!» або «Як життя, чуваче?» або навіть «Мій малий чманіє від футболу, підсоби трохи — хай його в команду візьмуть!»

Мама тільки очі закочує. Вона ясно дає зрозуміти, що її не вражає його гра, його вигляд чи його гроші, але це не так. Тепер у Шона власний гімнастичний зал, і його справи йдуть угору.

Там вони й познайомились. Мама пішла до качалки, бо захотіла навчитись кікбоксингу. Вважала, що це було би весело. Ну і ще — це гарний спосіб боротися із нападами агресії.

Моя вчителька міс Олівер сказала, що у мами — напади агресії. Це коли Бугай з його друзками почали підстерігати мене після школи. Спершу просто дражнили чотириокою, кучерявкою Сью чи Бікер-Гікер, а тоді почали мене щипати — і виявилось, що це дуже боляче, хоч я і не подавала виду.

Під час уроків їм до мене було не добратись, а на перервах я від них ховалась. У Графській початковій школі я ще ні з ким не подружилася, тому просто йшла до Тихого Садочка почитати. То моє улюблене місце. Це огорожений з усіх боків куток з деревами, там можна було почуватися у безпеці. Там є квіти і фонтанчик, а ще лавка і посипана чорним гравієм доріжка. А найкраще те, що туди майже ніхто не ходить.

Але якось на обідній перерві Бугай з його друзками подався мене шукати і надивав у Тихому Садочку. У мене всередині все стиснулося, але я не подала виду, що злякалась. Сиділа собі й вдавала, що читаю.

— Гей, Гікер, що ти постійно носом у книжці? Гей, я до тебе ка'у! — промукав Бугай просто над моїм вухом.

Я не підвела голови від книжки, так, ніби занадто захопилася читанням. Тоді він вихопив у мене книжку, але я все ще сиділа, похиливши голову, а мій погляд сновигав туди-сюди так, ніби я читала рядки, написані на моїй шкільній спідниці. Це його справді роздраконило, аж він зіштовхнув мене з лавки. Я впала на гравій, роздерла коліна, забила голову і загубила окуляри.

Я не плакала. Просто лежала собі, та й усе.

— Сама винна! Треба слухати, що тобі ка'уть! — гаркнув Бугай. — І не придурюйся, що забилась!

Але мені боліло. Хоча я зуміла не заплакати. Я так-сяк пережила решту уроків, хоча на лобі виросла синя гуля, а коліна все ще кривавили.

— Що з тобою сталося, Джес? — запитала мама, коли я покульгала до неї через шкільне подвір'я, і міцно мене пригорнула.

— Впала собі, мамо, — пояснила я. Я боялася, що тепер таки розревуся на очах у всієї школи.

— Не дури мене! — сказала мама, роздивляючись мене з відстані витягнутої руки. — Тебе хтось набив! Скажи мені, хто саме, Джес!

Я міцно стулила губи. Не могла ж я їй у всьому зізнатися, щоб наступного разу Бугай мене не просто набив, а ще й ябедою обізвав! Він стояв недалеко зі своїми друзями і витріщався на мене. Руки впер у боки так, ніби анітрохи не переймається — але водночас вигляд він мав трохи знервований. Як я вже казала, всі довкола знають мою маму. Вона невисока на зріст — Бугай навіть її вже перегнав — але вона іноді буває дуже, ну дуже лютою.

Вона простежила за моїм поглядом.

— Ей, ти там! — гаркнула мама. — Це ти таке зробив моїй Джес?

— Не-а! — похитав головою Бугай. Його дружки повторили його рух.

— Ану не некай, брехло мале! Це написано на твоїй паскудній пиці! Як ти смієш ображати дитину, вдвічі за тебе меншу? Ось я тобі покажу!

Вона стиснула кулаки і закрокувала до Бугая і його команди.

— Ви не маєте права до нас торкатись, ми на вас у поліцію донесемо! — заявив Пьотр, найкращий друг Бугая.

— А моя мама прийде і розбереться з вами. А ще у мене і брати є! — додав Бугай.

Не думаю, що мама справді могла когось із них ударити, але вигляд вона мала загрозливий. Вона не вповільнила кроку, а коли Бугай з друзями побігли геть — погналася за ними! Вона гнала їх через усе подвір'я і вниз вулицею.

— Я вас ще дістану! — горлала вона услід втікачам. — Я знаю, де ви живете, гівнюки малі!

Тоді вона розвернулася і побігла до мене, щоби знову пригорнути.

— Сподіваюся, міс Олівер їх покарала?

— Вона не бачила...

— Та що це за вчителька така? Нікчемна стара кажаниха! — обурилась мама. — Ану ходімо!

Вона потягнула мене через усе подвір'я назад до школи.

— Ой, мамо, будь ласка! Не здимай бучі! — благала я. — Міс Олівер в обідню перерву за нами не слідкує, тому нічого й не бачила. І я була не в класі, а у Тихому Садочку...

— *Тихому Садочку?* — у мамі мало пара з вух не йшла. — Я покажу цій міс недоробленій Олівер, як треба дбати про дітей, яких їй довіряють!

— Будь ласка, не треба, мамо! — застогнала я, але коли мамі рве дах, вона вже нікого не слухає, навіть мене.

Міс Олівер все ще була у класі — вона розвішувала на стіну наші малюнки. Ми малювали у стилі Ван Гога. Це такий голландський художник, який любив яскраві кольори і закручені лінії. Мабуть, його улюбленим кольором був жовтий, бо у нього майже на кожній картині якщо не жовті ліжка й стільці, то жовті квіти.

Я намалювала нас із мамою. Вбрала нас обох у жовті футболки і джинси, хоча ми такого кольору одягу й не маємо. Ми на малюнку були малесенькі, і нас оточував обшир блакитного

неба вгорі і зеленої трави внизу. Ми були схожі на жовтих жуків-сонечок. Потрібне було збільшувальне скло, щоби нас розгледіти. Міс Олівер точно не почепить таку картину на стіну.

— Привіт, Джес. Вітаю, місіс Бікер, — привіталася вона, а потім глянула на мене через круглі скельця своїх окулярів. — О, Джес, у якій колотнечі ти побувала?

— Не у колотнечі, а у вашому клятому Тихому Садочку в *обідню перерву*! — гаркнула мама. — Вона після обіду сиділа у вас на уроках з великою гулею на лобі та збитими колінами, а ви навіть клятого пластиру їй не приліпили! Як ви це поясните?!

Міс Олівер почервоніла. У неї біляве волосся і бліде лице, тож червоніла вона дуже кумедно. Хоча — не пригадую, щоб колись досі вона при мені почервоніла. Навіть коли вона злилася, то лишалася спокійною і говорила тихим голосом.

— Пробач мені, Джес. Я не розгледіла тебе як слід. Ти мусила підійти і сказати мені.

— Ви її *не розгледіли*? Гей, подруго, комусь тут потрібні нові окуляри! — пирхнула мама.

Я ледь крізь землю не провалилася. Назвати вчительку *подругою*! І міс Олівер була тут не винна. Я сиджу в останньому ряду, до того ж, я весь час сиділа, нахилившись над малюнком, тож вона не могла бачити мого лоба, а коліна,

ясна річ, ховалися під партою і непомітно стікали кров'ю просто у шкарпетки.

— Мені дуже прикро, — сказала міс Олівер трохи суворішим голосом. — Зараз принесу аптечку.

— Прикро їй — і це все? Це ж ваш обов'язок — дивитися за дітьми у вашій так званій школі! Навіть у притулку, де я росла, за дітьми гляділи краще. Але у мене не було мами, щоби мене захистити, але у Джес є я! І я не дозволю, щоби мою дівчинку лупцювали покидьки, вдвічі за неї більші, доки ви тут сидите і складаєте оригамі з клаптиків паперу, наче все це вас не стосується! Я на вас скаргу напишу. Я цього так не залишу. Я ЦЬОГО ТАК НЕ ЗАЛИШУ!

На той час я вже ладна була під стіл залізти.

Міс Олівер стояла рівно, склавши руки на грудях.

— Будь ласка, спробуйте говорити тихіше, місіс Бікер, — сказала вона. — Я поділяю ваше занепокоєння, але не думаю, що криком ми чогось досягнемо. Підійди до мене, Джес, дай я гляну на твого лоба. Голова не болить?

Голова розколювалася, але не через гулю, а від маминого вереску. Я похитала головою.

— Твої колінця всі в крові. Може, промиємо їх і обробимо антисептиком? — продовжила міс Олівер.

— *Тепер* ми це і вдома можемо зробити! Тепер я несу відповідальність за свою доньку, красно вам дякую, — пирхнула мама, заштовхуючи мене собі за спину. — Я просто хочу, щоби надалі ви поводитися, як *нормальний* учитель і неодмінно покарали хлопчаків, які зробили таке моїй дитині. Особливо того нахабного здоровила.

Міс Олівер наїжачилася на слові «нормальний», але втрималась.

— Це був Буг, так, Джес? — спитала вона м'яко.

— Може й він, — пробурмотіла я.

— Не просто він один. Я бачила їх на подвір'ї! Я впевнена, що той здоровило і його дружки разом лупцювали мою дитину. Дивно,

що її окуляри вціліли! — кипіла мама. — Невже у цій вашій типу школі таке заохочують?

— Аж ніяк. Отже, Буг, Пьотр, Джек і Радж *гуртом* тебе лупцювали, Джес? — спитала міс Олівер.

— Ясна річ, що так! Я ж вам кажу... — спалахнула мама.

— Джес? — тихенько перепитала міс Олівер.

Я похилила голову так низько, що підборіддям уперлася в груди.

— Ні, лише Буг. Та він і не бив мене посправжньому. Просто зіштовхнув з лавки, — прошепотіла я.

— Ой, бідолашка. Ну, завтра вранці він матиме серйозну розмову зі мною, — сказала вчителька і повернулася до моєї мами: — Мені дуже прикро, що так сталося із Джес. Я зроблю все, щоби такого більше не повторилося.

Вона злегка кивнула мамі на прощання і відвернулася, щоби почепити на стіну наступний малюнок — два жуки-сонечка на зеленому полі під блакитним небом.

— Не смійте так до мене говорити, наче я — дитя мале! — не вгавала мама. — Цього не достатньо. Мене це не задовольняє. Я цього НЕ ДОЗВОЛЮ!

— А я не дозволю вам вриватися до мого класу і горлати на мене, — відрізала міс Олі-

вер. — А вам раджу якось навчитися давати раду своїм нападам агресії, місіс Бікер.

— Нападам агресії, ви такі чули? Облиште ці ваші вчительські замашки! І я *міс Бікер*, а не місіс, і я пишаюся цим! Є тільки я і моя донька, і я не дозволю такій старій шкапі, як ви, мною командувати! — знову загорлала мама.

Я ухопила її за руку й потягнула геть.

— Мамо, будь ласка, ходімо додому, — благала я. — Будь ласка, ласка, ласонька!..

Вона глянула на мене і побачила сльози за скельцями окулярів. Міцно стисла мою руку і дозволила вивести себе з класу.

— Я цього так не залишу, — повторила вона, але вже тихо. Її голос злегка тремтів.

Так ми й пройшли шкільним коридором і вийшли знову на подвір'я, тримаючись за руки. Там містер Сміт — шкільний сторож — викидав сміття у контейнери. Він побачив розлючену маму і заплакану мене і похитав головою.

— От біда, невже ти погано поводитися, Джес Бікер? — удавано здивувався він.

То він так жартував. Він привітний дядько, друг усього світу.

Я злегка всміхнулася йому у відповідь. Мама його проігнорувала, тільки міцніше стисла мою долоню і ми мовчки закрокували вулицею додому. Я час від часу стурбовано зиркала на маму. Вона це помітила і спробувала всміхнутися, але вийшло не дуже.

Тим часом ми вже майже бігли. Мій лоб розколювався, коліна — палали, але понад усе

ми обидві хотіли потрапити додому. Та врешті, коли ми вже були під будинком, виявилось, що обидва ліфти не працюють. Один зламався вчора, і робітники все ще з ним возилися. А інший ще зранку працював, але тепер хтось застряг у ньому між поверхами. Отож ми мусили піти сходами. На чотирнадцятий поверх.

На це нам знадобилося багато-пребагато часу. Особливо все уповільнилося, коли ми наштовхнулися на місіс Альфасі, яка сиділа і відсапувалася на сходах третього поверху. Вона і раніше була велетенською, а тепер ще побільшала, бо чекала дитину. Вона майже не говорила англійською, а ми не знали її мови, та яке це мало значення? Мама лагідно допомогла їй підвестися, а потім ми провели її попід руки аж на шостий поверх.

Потім ми ще зустріли стареньку місіс Рейнольдс, яка дерлася на свій дев'ятий поверх, тримаючи по торбі із закупамі в кожній руці. Ми допомогли їй витягнути пакети нагору, а вона за це пригостила мене міні-батончиком «Баунті». Я насправді не люблю кокосів, але було би нечемно відмовитись.

На одинадцятому поверсі наша подруга Фадва тягла на собі свого малого, а на додачу — його самокат. Мама підхопила малого, а мені дістався самокат. Я навіть трохи проїхалася на ньому до дверей їхньої квартири на тринадцятому.

Довелося низько схилятися до керма, але було весело — хоча одне з колін знову закровило.

— Ми ніби на бобове дерево видираємось, — швидко сказала я, доки мама не помітила крові. — Мабуть, нагорі нас чекатиме велетень!

Нарешті мама всміхнулася по-справжньому і я почала сподіватися, що вона вже вгамується. Але вдома вона загнала мене до ванної, оглянула мою гулю і коліна й так скривилася, ніби ось-ось заплаче, хоча мама ніколи не плаче.

— Та все гаразд, мамо! Воно вже й не болить. Мені байдуже, — сказала я, обіймаючи її.

— Бідолашна моя дівчинка, — схлипнула мама. — Завести б тебе до лікарні, а то раптом у тебе струс мозку чи зараження крові?

— Я в нормі, мамо! — наполягала я.

— Ага. Ну і це було би трохи тупо — плуганитися чотирнадцять поверхів донизу, ловити автобус, а потім п'ять годин стирчати під кабінетом лікаря, а тоді ще вертатись назад і знову дертися чотирнадцять поверхів угору, — зітхнула вона. — Доведеться мені бути медсестрою Бікер.

Вона посадовила мене на накривку унітаза й вмила мого лоба холодною водою, а тоді лагідно промила мої коліна теплою водою з милом, щоби вимити весь бруд.

— Мабуть, мені й рота варто милом помити, так? — пожартувала вона. — Здається, я трохи перегнула палицю з тією міс Олівер, правда?

— Ага, перегнула... — зітхнула я. — Ти повелася жахливо! Мамо, а хіба люди *справді* миють рот із милом? — у мене аж язик у рурку скрутився від самої думки про це. — Це ж який смак!

— У цьому й сенс! Моя вчителька якось таке мені зробила, коли я була аж занадто зухвала. Смакувало препаскудно, але я не дала старій Блювачці-Торбин повтішатись! Я тільки губи облизала і сказала «ням-ням»! Так, ніби це неабияка смакота. Ох же ж вона і злилася!

— А що, Майк не ходив до тієї вчительки розбиратися? — спитала я.

Майк колись працював у маминому сиротинці, був її улюбленим соціальним працівником.

— Я йому не сказала. Він би оскаженів, якби дізнався, як саме я обізвала Блювачку-Торбин, — пояснила мама. — Але не турбуйся, Джес. Ти можеш ще й не так називати міс Олівер, і я все одно буду на твоєму боці. Я прагну бути для тебе найкращою мамою у світі.

— Я знаю, — сказала я, пригортаючись до неї.

Мамина справжня мама — моя бабуса Карлі — не зналася з нею, коли моя мама була малою. Вона й зараз не часто з'являється. Минулого року вона забула про мій день народження. Кам більше схожа на справжню бабусю. Вона ніколи не забуває.

— А ти і є найкраща мама у світі, — додала я. Я частенько так їй кажу, але ж це правда!

Вона тільки скривилася.

— Вибач, що осоромила тебе, накричавши на міс Олівер. Я просто оскаженіла через того здоровила. Стривай, він мені ще попадеться! Як, ти кажеш, його звуть? Баґ?

— Буг.

— Він же не в Мальборо живе, ні?

— Ні, він з Девонширу, але не треба тобі його шукати, мамо. У нього двоє старших братів, а його мама вдвічі більша за тебе, і майже така ж крута, — застерегла я.

— Не боюся я їх!

— А я — боюся. Вони тебе справді відлупцюють. Що я тоді робитиму?

— Я поб'ю їх дужче, — заявила мама.

— Ой, мамо...

— І міс Олівер дам чосу, якщо вона й далі про тебе не дбатиме, доки ти в школі, — додала вона. Сподіваюся, цього разу вона справді жартувала.

Я тільки очі закотила.

— І чого ти постійно маєш діло до моїх учителів? Міс Олівер мені до душі.

— А мені вона до іншого місця, — пирхнула мама. — Щось не надто вона тебе глядить, ге? І ще ти жалілася, що вона ніколи не чіпляє на дошку твоїх малюнків.

— Сьогодні вона почепила. Якраз коли ти її розпікала. Просто на дошку, щоб усі побачили!

— Що, правда? Ой, лихо, а я не розгледіла!
І що ти намалювала?

— Нас із тобою.

— Ой, Джес! — засмутилася мама. — Якби ж тільки я не була така люта, то теж би побачила!
І чому мені постійно зриває дах?

— Можливо, ти тут зовсім не винна, мамо!
Це все напади агресії, — припустила я.

Вона так на мене глянула, що я подумала, що теж перегнула палицю. Але потім вона розреготалась.

— ОК, ну, треба якось дати їм раду, цим нападам, чи не так? А якщо я пообіцяю тобі ніколи більше так не казитися, згода?

— Ну... Добре! — кивнула я.